1. Parshas Bereishis 4:3-10

ג. וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קַיִן מִפְּרִי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַה': ד. וְהֶבֶל הֵבִיא גַּם־הוּא מִבְּכֹרוֹת צֹאנוֹ וּמֵחֶלְבֵהֶן וַיִּשַׁע ה' אֶל־הֶבֶל וְאֶל־מִנְחָתוֹ: ה. וְאֶל־קַיִן וְאֶל־מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיִּחַר לְקַיִן מְאֹד וַיִּפְּלוּ פָּנָיו: ו. וַיֹּאמֶר ה' אֶל־קַיִן לָמָּה חָרָה לָךְ וְלָמָּה נָפְלוּ פָּנֶיךָ: ז. הֲלוֹא אִם־תֵּיטִיב שְׂאֵת וְאִם לֹא תֵיטִיב לַפֶּתַח חַטָּאת רֹבֵץ וְאֵלֶיךָ תְּשׁוּקָתוֹ וְאַתָּה תִּמְשָׁל־בּוֹ: ח. וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיְהִי בִּהְיוֹתָם בַּשָּׂדֶה וַיָּקָם קַיִן אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ: ט. וַיֹּאמֶר ה' אֶל־קַיִן אֵי הֶבֶל אָחִיךָ וַיֹּאמֶר לֹא יָדַעְתִּי הֲשֹׁמֵר אָחִי אָנֹכִי: י. וַיֹּאמֶר מֶה עָשִׂיתָ קוֹל דְּמֵי אָחִיךָ צֹעֲקִים אֵלַי מִן־הָאֲדָמָה:	*3. In the course of time, Cain brought an offering to Hashem from the fruit of the soil;* *4. And Abel, for his part, brought the choicest of the firstlings of his flock. Hashem paid heed to Abel and his offering,* *5. But to Cain and his offering He paid no heed. Cain was much distressed and his face fell.* *6. And Hashem said to Cain, "Why are you distressed, And why is your face fallen?* *7. Surely, if you do right, you will uplift yourself. But if you do not do right Sin couches at the door; Its urge is toward you, Yet you can be its master."* *8. Cain said to his brother Abel … and when they were in the field, Cain set upon his brother Abel and killed him.* *9. Hashem said to Cain, "Where is your brother Abel?" And he said, "I do not know. Am I my brother's keeper?"* *10. Then He said, "What have you done? Hark, your brother's blood cries out to Me from the ground!*

2. Rashi (ibid)

מפרי האדמה. מִן הַגָּרוּעַ	*OF THE FRUIT OF THE GROUND —of the worst fruits (BR 22:5)*

3. Ramban (ibid)

ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה' והבל הביא גם הוא - הבינו האנשים האלה סוד גדול מהקרבנות והמנחות וכן נח ורבותינו אמרו (ע"ז ח) שגם אדם הראשון הקריב שור פר וזה יחסום פי המבהילים בטעם הקרבנות ועוד ארמוז בו עיקר גדול ברצון הקב"ה (עיין ויקרא א ט).	*Kayin brought. The intellectual giants of those early generations understood the great secret of Karbanos….*

4. Rav Yitzchak Isaac Sher – לקט שיחות מוסר

תחילה עלינו ללמוד את עצם המעשה, הבה נתבונן, - כתוב: "ויחר לקין ויפלו פניו ויאמר לו ד' למה חרה לך ולמה נפלו פניך", - ואם נלמד שחרה לקין מקנאתו בהבל על שנתקבלה מנחתו, מדוע זכה שהקב"ה יטפל בו וישאל לו: "למה חרה לך", הלא קנאתו גרמה לו ותיסרו רעתו, אלא ששוב עלינו להתבונן ולהכיר את שעור קומתו של קין ולא כמו שהוא מצטייר במוחנו מתקופת הילדות כרוצח וכאיש המקנא באחיו.

הנה נזכרות בתנ"ך הגדרה על שלמה המלך ע"ה "מעם ד' אלוקי ישראל הנראה אליו פעמיים" (מלכים א' יא ט') אם השי"ת נראה אליו פעמיים הרי זוהי הוכחה על גדלותו. ומה היה עם קין. האם לא נגלה אליו ד' ודבר עמו, ועוד הלא קין היה זה שמשכלו הוא עמד על סוד הקרבנות, וכמ"ש הרמב"ן (בראשית ד' ג') ויבא קין מפרי האדמה וגו' "הבינו האנשים האלה סוד גדול מהקרבנות והמנחות", עכ"ל. וידע גם לכוון את מקום המזבח, וכמ"ש הרמב"ם בהל' בית הבחירה (פ"ב הל' א') "המזבח מקומו מכוון ביותר ואין משנין אותו ממקומו לעולם" וכו', ושם (הל' כ') "ומסורת ביד הכל שהמקום שבנה דוד ושלמה המזבח, הוא המקום שבנה בו אברהם המזבח ועקד עליו יצחק וכו', והוא המקום שהקריב עליו קין והבל" עכ"ל. ובודאי היה קרבנו שלם בכל הפרטים, ורק פרט אחד היה חסר, שלא הקריב מן המובחר, נמצא שקין היה נביא, ראוי לנבואה, שלאו כל אדם זוכה לכך. וחרה לו על שלמותו שנפגמה ע"י היצה"ר שהטעה אותו בהשכלתו בענין הקרבנות וכיון שהצטער כ"כ על טעותו והעדר שלמותו השכלית דבר עמו הקב"ה ואמר לו שאין לו לדאוג מהיצה"ר המטעה את שכלו ועליו רק לעסוק בתורה, היינו "אם תטיב", אז "שאת" ותמשול על היצה"ר.

5. Targum Yerushalmi (ibid)

וַאֲמַר קַיִן לְהֶבֶל אָחוּי אִיתָא וְנִפּוּק לְאַפֵּי בָרָא וַהֲוָה כַּד נְפָקוּ תַּרְוֵיהוֹן לְאַפֵּי בָרָא עָנֵי קַיִן וַאֲמַר לְהֶבֶל אָחוּי לֵית דִּין וְלֵית דַּיָּן וְלֵית עָלָם אוֹחָרָן וְלָא לְמִתַּן אָגָר טָב לְצַדִּיקַיָּא וְלָא לְאִתְפָּרָע מִן רַשִׁיעַיָּא וְלָא בְּרַחֲמִין אִיתְבְּרִי עָלְמָא וְלָא בְּרַחֲמִין הוּא מַדְבַּר מִן בְּגִלַּל מָה אִיתְקַבֵּל קוּרְבָּנָךְ מִינָּךְ בְּרַעוּ וּמְנִי לָא אִתְקַבֵּל בְּרַעֲוָא. עָנֵי הֶבֶל וַאֲמַר לְקַיִן אִית דִּין וְאִית דַּיָּן וְאִית עָלָם אוֹחָרָן וְאִית תַּמָּן אָגַר טָב לְצַדִּיקַיָּא וּלְאִיתְפָּרָע מֵרַשִׁיעַיָּא וּבְרַחֲמִין אִיתְבְּרִי עָלְמָא וּבְרַחֲמִין הוּא מַדְבַּר בְּרַם בְּפֵירֵי עוֹבָדִין טָבִין הוּא מַדְבַּר עַל דְּהָנָיוֹן עוֹבָדַיי תַּקְנִין מִן דִּידָךְ אִיתְקַבֵּל קָרְבָּנִי מִנִּי בְּרַעֲוָא וּמִינָךְ לָא אִתְקַבֵּל בְּרַעֲוָא וַהֲוָו תַּרְוֵיהוֹן מְנַצְּצִין בְּאַפֵּי בָרָא וְקָם קַיִן עַל הֶבֶל אָחוֹי וְקָטַל יָתֵיהּ:	*And Kain said to Hevel his brother, Come, and let us go forth upon the face of the field. And it was when they had gone out upon the face of the field, Kain answered and said to Hevel his brother, There is neither judgment nor Judge, nor another world; neither is a good reward given to the righteous, nor will vengeance be taken of the wicked. Nor was the world created in goodness, nor in goodness is it conducted. Therefore it is that thy oblation was accepted with good will, and mine not accepted with good will. Hevel answered and said to Kain, There is a judgment, and there is a Judge: there is another world, and a good reward is given to the righteous, and vengeance taken of the wicked. And in goodness was the world created, and in goodness is it conducted. But according to the fruit of good works is it conducted. Because my works were better ordered than thine, my offering was accepted with good will, and thine was not accepted with good will. And as they two disputed on the face of the field, Kain arose against Hevel his brother, and killed him.*

6. Messilas Yesharim, Chapter 1

שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להמצא. ומקום העידון הזה באמת הוא העולם הבא.... אך הדרך כדי להגיע אל מחוז חפצנו זה, הוא זה העולם.... והאמצעים המגיעים את האדם לתכלית הזה, הם המצוות אשר צונו עליהן האל יתברך שמו.

7. Malbim on Tehillim 19:9

פִּקּוּדֵי ה' יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת ה' בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: מצות ה' ברה שכולם יש להם טעמים נכונים להישיר הדעות ולאושר הנפשות, וגם היא מאירת עינים שהם החושים, כי ילמדוהו רחמים וחנינה ונדיבות וכל המדות הטובות אשר יעשה וחי בהם בחיי העולם הזה :

8. Mishlei 30:5

כָּל־אִמְרַת אֱלוֹ-הַּ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לַחֹסִים בּוֹ:	*Every word of God is pure, A shield to those who take refuge in Him.*

9. Bereishis Rabbah 44:1

רב אמר: לא נתנו המצות, אלא לצרף בהן את הבריות. וכי מה איכפת ליה להקב"ה למי ששוחט מן הצואר או מי ששוחט מן העורף?! הוי, לא נתנו המצות, אלא לצרף בהם את הבריות.	*Rav said: Were not the mitzvos given so that man might be refined by them? Do you really think that the Holy One, Blessed be He, cares if an animal is slaughtered by front or by the back of the neck? Therefore, mitzvos were only given to purify humanity.*

10. Ramban on Parshas KiSeitzei

כי בכל אחד טעם ותועלת ותקון לאדם מלבד שכרן מאת המצוה בהן יתברך....
אבל אלו ההגדות אשר נתקשו על הרב כפי דעתי ענין אחר להם שרצו לומר שאין התועלת במצות להקב"ה בעצמו יתעלה אבל התועלת באדם עצמו למנוע ממנו נזק או אמונה רעה או מדה מגונה או לזכור הנסים ונפלאות הבורא יתברך ולדעת את השם וזהו לצרף בהן שיהיו בכסף צרוף כי הצורף הכסף אין מעשהו בלא טעם אבל להוציא ממנו כל סיג וכן המצות להוציא מלבנו כל אמונה רעה ולהודיענו האמת ולזוכרו תמיד וזה כמו שאמר אליהוא (איוב לה ו) אִם־חָטָאתָ מַה־תִּפְעַל־בּוֹ וְרַבּוּ פְשָׁעֶיךָ מַה־תַּעֲשֶׂה־לּוֹ
ואמר (שם פסוק ז) אִם־צָדַקְתָּ מַה־תִּתֶּן־לוֹ אוֹ מַה־מִּיָּדְךָ יִקָּח וזה דבר מוסכם בכל דברי רבותינו
וכבר סדרו לנו בתפלת יום הכפורים אַתָּה הִבְדַּלְתָּ אֱנוֹשׁ מֵרֹאשׁ, וַתַּכִּירֵהוּ לַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ. כִּי מִי יֹאמַר לְךָ מַה תִּפְעַל, וְאִם יִצְדַּק מַה יִּתֶּן־לָךְ: וכן אמר בתורה (לעיל י יג) לטוב לך כאשר פירשתי (שם פסוק יב) וכן ויצונו ה' לעשות את כל החקים האלה ליראה את ה' אלקינו לטוב לנו כל הימים (לעיל ו כד)

11. Mishnah Torah, Yesodei HaTorah 1:11-12

יא. וְכֵיוָן שֶׁנִּתְבָּרֵר שֶׁאֵינוֹ גּוּף וּגְוִיָּה יִתְבָּרֵר שֶׁלֹּא יֵאָרַע לוֹ אֶחָד מִמְּאֹרְעוֹת הַגּוּפוֹת. לֹא חִבּוּר וְלֹא פֵּרוּד. לֹא מָקוֹם וְלֹא מִדָּה. לֹא עֲלִיָּה וְלֹא יְרִידָה. וְלֹא יָמִין וְלֹא שְׂמֹאל. וְלֹא פָּנִים וְלֹא אָחוֹר. וְלֹא יְשִׁיבָה וְלֹא עֲמִידָה. וְאֵינוֹ מָצוּי בְּזְמַן עַד שֶׁיִּהְיֶה לוֹ רֵאשִׁית וְאַחֲרִית וּמִנְיַן שָׁנִים. וְאֵינוֹ מִשְׁתַּנֶּה שֶׁאֵין לוֹ דָּבָר שֶׁיְּגָרֵם לוֹ שִׁנּוּי. וְאֵין לוֹ לֹא מָוֶת וְלֹא חַיִּים כְּחַיֵּי הַגּוּף הַחַי. וְלֹא סִכְלוּת וְלֹא חָכְמָה כְּחָכְמַת הָאִישׁ הֶחָכָם. לֹא שֵׁנָה וְלֹא הֲקִיצָה. וְלֹא כַּעַס וְלֹא שְׂחוֹק וְלֹא שִׂמְחָה וְלֹא עַצְבוּת. וְלֹא שְׁתִיקָה וְלֹא דִּבּוּר כְּדִבּוּר בְּנֵי אָדָם. וְכָךְ	*11. Since it is clear that He is Incorporeal, it clearly follows that none of the corporeal changes happen to Him; no joining and no separation, no place and no measure, no ascent and no descent, no right and no left, no face and no back, no sitting and no standing; neither is His being dependent on time to attribute to Him either a beginning, or an end, or number of years; nor is He undergoing any change as there is naught to cause any change in Him; He is neither subject to death nor to life similar to the life of a living body; to Him cannot be attributed either folly or wisdom similar to the wisdom of a wise man; no sleep and no awakening, no anger and no laughter, no joy and no sadness, no silence and no speech similar to human*

אָמְרוּ חֲכָמִים אֵין לְמַעְלָה לֹא יְשִׁיבָה וְלֹא עֲמִידָה וְלֹא עֹרֶף וְלֹא עִפּוּי:	*speech; and likewise have the sages declared: "Above there is neither sitting down nor standing up, no backward nor forward".*
יב. וְהוֹאִיל וְהַדָּבָר כֵּן הוּא. כָּל הַדְּבָרִים הַלָּלוּ וְכַיּוֹצֵא בָּהֶן שֶׁנֶּאֱמְרוּ בַּתּוֹרָה וּבְדִבְרֵי נְבִיאִים הַכֹּל מָשָׁל וּמְלִיצָה הֵן. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהילים ב ד) "יוֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׂחָק". (דברים לב כא) "כְּעַסוּנִי בְּהַבְלֵיהֶם". (דברים כח סג) "כַּאֲשֶׁר שָׂשׂ ה'" וְכַיּוֹצֵא בָּהֶן. עַל הַכֹּל אָמְרוּ חֲכָמִים דִּבְּרָה תּוֹרָה כִּלְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר (ירמיה ז יט) "הַאֹתִי הֵם מַכְעִסִים". הֲרֵי הוּא אוֹמֵר (מלאכי ג ו) "אֲנִי ה' לֹא שָׁנִיתִי". וְאִלּוּ הָיָה פְּעָמִים כּוֹעֵס וּפְעָמִים שָׂמֵחַ הָיָה מִשְׁתַּנֶּה. וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ אֵינָן מְצוּיִין אֶלָּא לַגּוּפִים הָאֲפֵלִים הַשְּׁפָלִים שׁוֹכְנֵי בָּתֵּי חֹמֶר אֲשֶׁר בֶּעָפָר יְסוֹדָם אֲבָל הוּא בָּרוּךְ הוּא יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם עַל כָּל זֶה:	*12. Now, since the matter is so, all such and other similar expressions in the Torah and in the words of the Prophets are merely proverbial and figurative; for example, it is said: "He that sits in heaven laughs" (Ps. 2,4), "They have provoked Me with their vanities" (Deut. 32,21), "As the Lord rejoiced" (Ibid. 28, 63), and like verses. Concerning all these the wise men said3 "The words of the Torah is like human speech". It is, moreover said: "Do they provoke Me" (Jer.7,19), whereas it has been said: "For I the Lord change not" (Mal. 3,6 6); if He could sometimes be angry and sometimes mirthful, He would be subject to changes. Indeed, such and all kindred attributes are not present in any save in darkened, lowly bodies, inhabitants of houses of clay, whose origin is of dust; but He, blessed is He!*

12. Iyov 35:6-7

אִם־חָטָאתָ מַה־תִּפְעַל־בּוֹ וְרַבּוּ פְשָׁעֶיךָ מַה־תַּעֲשֶׂה־לּוֹ: אִם־צָדַקְתָּ מַה־תִּתֶּן־לוֹ אוֹ מַה־מִּיָּדְךָ יִקָּח:	*If you sin, what do you do to Him? If your transgressions are many, How do you affect Him? If you are righteous, What do you give Him; What does He receive from your hand?*

13. Malbim (ibid)

אם חטאת מה תפעל בו. לא תוכל לפעול בו שום שינוי ע"י חטאיך. ואף לא שנאמר שיכעס ויחרה אפו או יתעצב ע"י מעשיך שזה הפעלות ולא יצדק בחק השי"ת. וכל מה שנאמר שה' כועס או מתעצב ע"י מעשי ב"א. כ"ז נאמר לפי ערך המקבלים לא שיהיה ח"ו שום הפעלות ושינוי למעלה כנודע. וגם אם רבו פשעיך. גם אם הם פשעים ומרדים שהוא יותר מחטא. ואף אם יהיו רבים. ובכ"ז לא לבד שלא תפעול בו בעצמותו. כי גם מה תעשה לו איזה פגם לכבודו. וכן.

14. Talmud, Shavuos15a

מי איכא חשיבותא קמי שמיא והתניא נאמר בעולת בהמה (ויקרא א, ט) אשה ריח ניחח בעולת העוף (ויקרא א, ט) אשה ריח ניחח במנחה (ויקרא ב, ב) אשה ריח ניחח מלמד שאחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את לבו לאביו שבשמים....	*Is the size of the offering of any importance before Heaven? But isn't it taught in a mishnah (Menachos 110a): It is stated with regard to an animal burnt-offering: "A fire offering, a pleasing aroma" (Leviticus 1:9), and it is also stated with regard to a bird burnt-offering: "A fire offering, a pleasing aroma" (Leviticus 1:17), and it is also stated with regard to a meal-offering: "A fire offering, a pleasing aroma" (Leviticus 2:2). The same term is used in all three cases even though the three offerings are of different value. This teaches that one who brings a substantial sacrifice and one who brings a modest sacrifice have equal merit, and both offerings are accepted as having a pleasing aroma, provided that one directs his heart to his Father in Heaven.*

15. Tosafos (ibid)

ללמדך שאחד המרבה כו'. אע"ג דאמר (יומא דף לד:) האחד המיוחד שבעדרו וגבי פרה אדומה נמי אמרינן (לעיל שבועות דף יא:) שאם מצא נאה הימנה מצוה לפדות מ"מ לא היה לו להתפאר בכך כיון שמצוה בזה כמו בזה אם מתכוין לשם שמים:

16. Ritva (ibid)

אלא גדולות במינן מי איכא חשיבותא בקרבנות[69] והתניא וכו'. איכא למידק וכי ליכא חשיבותא, והא כתיב[70] את הכבש האחד תעשה וגו', ודרשינן[71] האחד, המיוחד שבעדר. וכתיב נמי[72] מבחר נדריכם תביאו, ודרשינן[73] כשתדור לא תדור אלא מן המובחר. וגבי פרה אדומה נמי אמרינן[74] שאם מצא אחרת נאה הימנה מצוה לפדותה. וי"ל דאיברא אמ' הכי במקום צווּאה משום דאיכא מצוה לעשות מן המובחר שיהא הקרבן חשוב בעיניו, וכדאמרינן בעלמא[75] התנאה לפניו במצות, שלא יהיו מצות בזויות עליו, אבל אין הכתוב משתבח ומתפאר בקרבן של פטם יותר משאר שורים כדי שיכתוב בהם גדולות, שהרי נאמר במנחה[76] ריח ניחוח כמו שנאמר[77] בעולת פר הגדול, כך תירץ רבינו הרמב"ן ז"ל. וכן כתוב בתוס'[78], אלא שלשונם

17. Rav Moshe Feinstein (1895 -1986)

ויבא קין מפרי האדמה מנחה להי' [ד ג]. יש ליתן טעם על חטא קין, שלכאורה לא מובן כיון שהבין ענין הקרבנות מ"ט נמנע מלהביא הטובים. ואולי הוא ממה דמצינו בשבועות [טו א] על שתי תודות גדולות, מקשה הגמ' מי איכא חשיבותא קמי שמיא והא אחד המרבה ואחד הממעיט, ותמהו תוס' שם דהא צריך להביא השמינה, ועיין במנחות [סד א] שמחללין שבת בשביל זה, ותירצו שמ"מ לא הי"ל להתפאר בכך כיון שמצוה בזה כמו בזה אם מתכוין לשם שמים, אלמא דיש גם בזה לפעמים כוונה לש"ש והוא כשצריך להורות זה שלא יטעו שחפץ ה' בעולות ובחים לאיזה טובה ח"ו, שלכן מביא דבר מועט לענין מצות הקרבן ולא שמינה. וזה היה סבור קין שכיון שאין חלוק להשי"ת א"צ להביא שמינה. אבל חטא בזה דיש הרבה עבודות להשי"ת שנעשה רק ברגשות האדם לא בחשבונות השכל, ומצד הרגשות הי"ל להביא שמינה, והיה ניכר וידוע להשי"ת שאין לו הרגשות ואהבה למצות השי"ת, ואדם כזה עלול להכשל בכמה דברים, ולכן אף שעדיין לא חטא שהרי לא נצטוו על קרבנות אלא עשו מעצמן נתייסר בלשון חוטא.

לֵית דִּין וְלֵית דַּיָּן וְלֵית עָלָם אוֹחֶרָן וְלָא לְמִתַּן אֲגַר טַב לְצַדִּיקַיָּא וְלָא לְאִתְפְּרָעָא מִן רַשִׁיעַיָּא וְלָא בְּרַחֲמִין אִיתְבְּרִי עַלְמָא וְלָא בְּרַחֲמִין הוּא מַדְבַּר מִן בְּגִלַּל מַה אִיתְקַבֵּל קוּרְבָּנָךְ מִינָךְ בְּרַעוּ וּמְנִי לָא אִתְקַבֵּל בְּרַעֲוָא.

18. Talmud, Sanhedrin 106b

ואנן קא מתנינן בעוקצין תלת סרי מתיבתא ורב יהודה שליף מסאני ואתא מטרא ואנן צוחינן וליבא דמשגח בן אלא הקב"ה ליבא בעי דכתיב (שמואל א טז, ז) וה' יראה ללבב....	*And we, by contrast, teach tractate Okatzin in thirteen academies. Yet, when Rav Yehuda would remove one of his shoes the rain would immediately fall, whereas we cry out and no one notices us. Rather, the Holy One, Blessed be He, seeks the heart, as it is written: "But the Lord looks on the heart" (I Samuel 16:7).*

19. Bamidbar Rabbah 23:3

אֵלֶּה מַסְעֵי, מָשָׁל לְמֶלֶךְ שֶׁהָיָה בְּנוֹ חוֹלֶה הוֹלִיכוֹ לְמָקוֹם אֶחָד לְרַפְּאוֹתוֹ, כְּשֶׁחָזְרוּ הִתְחִיל אָבִיו מוֹנֶה כָּל הַמַּסָּעוֹת, וְאוֹמֵר כָּאן יָשַׁנְנוּ, כָּאן הוֹקַרְנוּ, כָּאן חָשַׁשְׁתָּ אֶת רֹאשְׁךָ. כָּךְ אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה, מְנֵה לָהֶם כָּל הַמְּקוֹמוֹת הֵיכָן הִכְעִיסוּנִי, לְכָךְ נֶאֱמַר: אֵלֶּה מַסְעֵי.	*"These are the stages of the Children of Israel": [The matter] is comparable to a king whose son was ill. He brought him to a certain place to heal him. When they returned, his father began recounting the stages, "Here we slept. Here we cooled off. Here you had a headache." Similarly the Holy One, blessed be He, said to Moshe, "Recount to them all the places where they provoked Me." It is therefore stated (in Numbers 33:1), "These are the stages...."*

20. Yom Kippur Shacharis - אֲשֶׁר אִמֶּץ תְּהִלָּתֶךָ

וְרָצִיתָ שֶׁבַח: מֵהוֹמֵי בְרֶגֶשׁ.... וְרָצִיתָ שֶׁבַח: מִמְעוּטֵי יָמִים. נְשׁוּיֵי טוֹבָה. שְׁבֵעֵי רֹגֶז. עֲגוּמֵי נָפֶשׁ. וְהִיא כְּבוֹדֶךָ:	*You desire the praise from those who pray with passion.... You desire praise from those with of limited life spans, who have forgotten goodness, who are seated with rage, whose souls are aggrieved – and this is Your glory!*

21. Rav Chaim Volozhin (1749 - 1821) – Ruach Chaim 1:3

ונעמיק עוד להשכיל בזה, כי הנה אחרי אשר עיקר כוונת הבריאה היא להיטיב לברואיו. ואם כן לפי זה יתכן כי העבודה היותר חשובה ומקובלת תהיה על מנת לקבל פרס, כי יעבוד על מנת שייטיב לו שיגיע מזה נחת רוח לפניו יתברך שמו. אך באמת אם מכוין בעבודתו שיגיע לו שכר, וכוונתו רק כדי שיגיע מזה נחת רוח להשם יתברך שמו בהטיבו עם ברואיו חלף עבודתם, זהו העבודה המעולה (מה). אכן אם מכוין הוא להנאתו היא העבודה הפחותה שהזהירנו מזה. והבחינה לזה אם יאמרו לו עבוד על מנת שייטיב לחבריך, כי הלא מטובת חבריך יבוא גם כן הנחת רוח להשם יתברך, והוא לא ירצה בזה כי אם שיגיע הטוב לו לעצמו. ואם כן אין רצונו כי אם לטובת עצמו ולא למלאות בזה רצון בוראו יתברך שמו. אבל אם ירצה באמת לעבוד כדי שייטיב לחביריו ויבוא מזה נחת רוח להשם יתברך, אם חסיד כזה יעבוד על מנת לקבל פרס זה הוא העבודה הגבוה העולה היא למעלה, כי זה הכוונה בבראויו לטוב להם (מו).

22. Rav Avraham Yitzchak Kook – A letter to his son, R' Tzvi Yehuda (1905)

בני מחמדי ויקירי שליט"א,

ברוך שם ד' אשר זיכני לקבל ממך מכתב כתוב בטהרת לבב ובשמחתה של תורה....

אקווה כי תתאמץ להוציא אל הפועל את מחשבת לבבך הטהור לשקוד בתורה, בגמרא, בשתי המסכתות כאשר נדברנו, ובתנ"ך בשים שכל, ולא יגרע לך אפילו יום אחד מהגיון בספרי מוסר ודעת השי"ת בהגיון שכל ושימת לב, כדי שתשמח בעבודת השי"ת ובעסק תוה"ק מאהבה, כי כל חפצים לא ישוו בה .

כתוב נא לנו בני יקירי מכל פרטי הנהגתך, ממש לפרטי-פרטיות, כי הלא תוכל לשער כמה גדולה היא התעניינותנו בכל ענייניך, ממש שבתך וקומך, באיזה שעה אתה אוכל פת שחרית ומה, ובאיזה שעה סעודת הצהריים וסעודת הערב, ומתי תלך לישון, ואם התרגלת לקרות ק"ש (קריאת שמע) שעל המיטה כראוי, ומתי תקום ובאיזה חדר הוא מקום מלונך בקביעות, ואם הוא רחוק מן החלון, שלפעמים האוויר קר בירושת"ו (בירושלים תיבנה ותיכונן).